

срещна, а ти прибири... Остави само десетина...
Че може пъкъ да се лъжемъ...

— Какво ще се лъжемъ!... Хайде по-скоро.

Гергина излиза.

V.

Чавдаря самъ, прибира неспокойно жълтицитѣ и говори; — Дяволъ да го вземе! Ще излъже, че този хитрецъ ме е изигралъ... Но какъ тъй (гледа дветѣ стари монети). И тѣзи сж отъ сжщитѣ... Показахъ ги — каза че сж златни... Пъкъ и азъ виждамъ, че наистина сж златни... Защо другитѣ нѣма да сж златни... На ли въ една торба бѣха всичкитѣ! Не. неможе да бжде... Той не може да ме излъже така! (Взема нѣколко отъ торбичкати и другитѣ скрива подъ кревата. А лъскави, свѣтятъ (пакъ ги сравнява).

Чуватъ се стѣпки.

VI.

Влизатъ Гергина и Игнатъ.

Игнатъ. За какво злато ми разправя жена ти?

Чавдаря. (подава му истинската). Я вижъ това!

Игнатъ. Това е злато. Ялдъзка...

Чавдаря. (посочва отъ другитѣ) А тая?

Игнатъ. (Взема я, поогъва я) просто тенеке.

Чавдаря. (показва и другитѣ), И тѣзи?

Игнатъ. (следъ единъ погледъ) Сжщо.